

Arrest

nr. 248 936 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HUYBRECHTS *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 13 oktober 2012 met haar Belgische partner K.S.

1.2. Verzoekster kwam op een niet nader te bepalen datum aan op het Belgische grondgebied.

1.3. Op 19 maart 2015 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Deurne om het huwelijk te erkennen. Verzoekster en haar echtgenoot tekenden beroep aan tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de rechtbank van eerste aanleg. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne op 15 juni 2017 bevolen om het huwelijk te erkennen en over te schrijven in de registers.

1.4. Op 19 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 17 april 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 27 juni 2019 (RvV 27 juni 2019, nr. 223 314).

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 23 december 2019 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 3 januari 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2017 werd ingediend door:

Naam: K.(…)

Voornaam: T.(…)

Nationaliteit: Wit-Rusland

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In arrest nr. 223 314 van 27 juni 2019 (betekend op 28.06.2019) heeft de RvV de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 17.04.2018 vernietigd.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde K.(…) S.(…) R.(…) (RR: (…)) in toepassing van artikel 40 ter § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Een brief van de FOD Sociale zekerheid dd 26/04/2007 met de “beslissing betreffende de rechten op de tegemoetkoming als persoon met een handicap” Inkomensvervangende tegemoetkoming ten bedrage van 8.064,34€ (672,02€/maand) per jaar en een Integratietegemoetkoming ten bedrage van 3.407,81€ per jaar (per maand 283,98€) vanaf 1/01/2007.

- Een brief van het advocaten kantoor Snoeks & De Schrijver dd 8/01/2008: een BEHEERSVERSLAG Toestaan beschikbare gelden op 8/01/2016) dd 9/01/2017.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld inkomen heeft van 956 euro. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. De referentiepersoon legt een beheersverslag voor met een overzicht van inkomsten en uitgaven. Het beheersverslag opgesteld door de advocaat kan niet worden aanvaard ter staving van de inkomsten en uitgaven, gezien dit een verklaring op eer is en niet is gestaafd aan de hand van officiële documenten.

In ieder geval kan betrokkene onmogelijk met een bedrag van 950 euro naast het betalen van alle vaste en variabele kosten ook nog eens betrokkene ten laste nemen.

120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Aangaande het inkomen van de partner van verzoekster

Over het inkomen van de referentiepersoon wordt het volgende gemotiveerd:

"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld inkomen heeft van 956 euro. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. "

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. De referentiepersoon legt een beheersverslag voor met een overzicht van inkomsten en uitgaven. Het beheersverslag opgesteld door de advocaat kan niet worden aanvaard ter staving van de inkomsten en uitgaven, gezien dit een verklaring op eer is en niet is gestaafd aan de hand van officiële documenten. In ieder geval kan betrokkene onmogelijk met een bedrag van 950 euro naast het betalen van alle vaste en variabele kosten ook nog eens betrokkene ten laste nemen.

120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

De partner van verzoekster lijdt aan de ziekte van Parkinson en ontvangt hierdoor een inkomensvervangende tegemoetkoming alsook een integratietegemoetkoming voor gehandicapten.

De RvV heeft reeds meermaals geoordeeld dat deze integratietegemoetkomingen in aanmerking dienen genomen te worden gezien het weigeren hiervan geen wettelijke basis meer heeft. Dit werd reeds bevestigd door de RvS (zie RvV 13.11.2017, nr. 194.891 en RvV 05.07.2017, nr. 189.400).

Verwerende partij heeft geen grondig nazicht gedaan en trekt daardoor verkeerde conclusies uit de inkomstenbewijzen die werden voorgelegd.

Er wordt gewag gemaakt van een inkomen van 950,00 € waarmee verzoekster onmogelijk ten laste kan genomen worden door haar partner, zeker na aftrek van de vaste en variabele kosten.

Hierbij maakt verwerende partij een cruciale fout. Het inkomen van de heer K.(...), de partner van verzoekster, is +-1.350,00 €. De 950,00 € waarvan sprake, is het leefgeld dat de heer K.(...) van zijn bewindvoerder krijgt, dit na aftrek van betaling van de huurgelden en de nutsvoorzieningen. Dit blijkt ook duidelijk uit het beheersverslag dat werd gevoegd.

Hieruit blijkt ook dat de heer K.(...) voldoende inkomen heeft en nog in staat is om te sparen. Hij heeft een spaarrekening met een saldo van +-16.000,00 € en heeft elk jaar uitgaven van +-14.000,00 €.

De heer K.(...) kan zeker zijn partner ten laste nemen. Hij heeft een sociale woning, waarin verzoekster reeds woonachtig is. Dit werd ook doorgegeven aan Woonhaven.

De kosten van de heer K.(...) gingen na samenwonen niet omhoog waardoor dit voor de bewindvoerder van de heer K.(...) ook geen probleem was.

Er dient dan ook een behoefteanalyse gemaakt te worden in het dossier van verzoekster waaruit zou blijken dat er voldoende en stabiele middelen zijn om in hun onderhoud te voorzien. De echtgenoot van verzoekster heeft momenteel nood aan een bewindvoerder net omwille van zijn medische problematiek en zou des te meer gebaat zijn met de bijstand van verzoekster, zijn echtgenote.

Uit het verslag van de bewindvoerder blijkt dat de echtgenoot over voldoende inkomsten en spaargelden beschikt. De echtgenoot ontvangt maandelijks leefgeld en de andere facturen worden betaald door de bewindvoerder.

Hierdoor blijkt dat er voldoende inkomsten beschikbaar zijn om in hun onderhoud te voorzien.

Ook is de wil van de wetgever geweest bij het opstellen van de inkomsten voor waarde om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in het levensonderhoud zonder dat betrokkenen een last worden van de overheid. Uit het nieuwe beheersverslag blijkt dat de echtgenoot een bedrag krijgt van +-16.200,00 € op jaarbasis, wat neerkomt op 1.350,00 € per maand, wat meer dan voldoende is om in hun onderhoud te voorzien.

Ook dient er rekening gehouden te worden met het feit dat van zodra verzoekster verblijf heeft in België, zij mede kan instaan in het onderhoud en de verzorging van haar echtgenoot als ook van het gezin.

Indien men het dossier van verzoekster correct zou behandelen zal wel degelijk blijken dat alle informatie voorhanden is en deze aanvraag voldoet aan de voorwaarden om ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Hierboven werd reeds aangehaald dat verwerende partij uitgaat van de verkeerde inkomstengegevens.

De partner krijgt van zijn bewindvoerder leefgeld van +- 900,00 €, dit wordt na aftrek van de vaste kosten overgemaakt aan het gezin. Het inkomen van de heer K.(...) bedraagt nl. +-1.350,00 €.

Net gelet op de bewindvoerder van de heer K.(...) en het feit dat jaar na jaar het leefgeld van de heer K.(...) verhoogd wordt, geeft aan dat de gelden van de heer K.(...) goed beheerd worden en dat het feit dat zijn echtgenote, verzoekster, bij hem ingetrokken is, geen negatief effect heeft op zijn inkomen, integendeel.

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een bankuittreksel toe met het inkomen van de laatste 3 maanden (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. In deze wetsbepaling wordt het volgende gesteld:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

(...).”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 19 oktober 2017 volgende

informatie meedeelde betreffende de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot-referentiepersoon:

- De beslissing van de Directie-generaal Personen met een handicap van de FOD Sociale Zekerheid van 26 april 2007 waarbij aan de referentiepersoon *“een inkomensvervangende tegemoetkoming ten bedrage van 8.064,34€ per jaar en een Integratietegemoetkoming ten bedrage van 3.407,81€ per jaar” wordt toegekend*;
- Een beheersverslag van Mr. Y. De Schryver van 9 januari 2017 betreffende de toestand van de beschikbare gelden.

2.7. De Raad merkt op dat de informatie betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet werd aangevuld na het vernietigingsarrest van 27 juni 2019 (RvV 27 juni 2019, nr. 223 314). In weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel werden de tegemoetkomingen die de referentiepersoon voor zijn handicap ontvangt, wel degelijk in aanmerking genomen, zoals de verwerende partij ook bevestigt in haar nota met opmerkingen.

2.8. De gemachtigde van de minister stelt op basis van de aangeleverde gegevens vast *“dat de referentiepersoon een gemiddeld inkomen heeft van 956 euro”* per maand waardoor hij niet beschikt over bestaansmiddelen die uitstijgen boven de drempel die in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt voorzien, met name *“bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*.

In haar middel betwist verzoekster deze vaststellingen en poneert op basis van het beheersverslag dat haar echtgenoot over een inkomen van 1350,00 euro per maand zou beschikken en dat diens leefgeld *“na aftrek van betaling van de huurgelden en de nutsvoorzieningen”* 950,00 euro zou bedragen. De Raad merkt op dat de stelling van verzoekster niet strookt met de stukken uit het administratief dossier. Uit de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid blijkt dat de referentiepersoon op jaarbasis tegemoetkomingen ten belope van 11.472,15 euro ontvangt, hetgeen inderdaad neerkomt op een bedrag van 956 euro per maand. Er zijn geen officiële documenten voorhanden die wijzen op andere inkomstenbronnen. Verzoekster beweert in haar middel dat het maandinkomen 400 euro hoger zou zijn en stelt dat dit *“duidelijk uit het beheersverslag”* zou blijken, maar dit kan daaruit niet zonder meer worden opgemaakt.

Daargelaten de vraag of het beheersverslag van Mr. De Schryver louter als een verklaring op eer dient te worden beschouwd, hetgeen verzoekster overigens *an sich* nergens betwist, treedt de Raad de gemachtigde van de minister bij waar deze stelt dat de inkomsten en uitgaven die erop worden vermeld niet worden gestaafd *“aan de hand van officiële documenten”*. Bijgevolg kan dit stuk slechts als een begin van bewijs worden aanzien van inkomsten en uitgaven van de referentiepersoon. Uit dit verslag blijkt wél dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat het leefgeld van de referentiepersoon +/- 900 euro zou bedragen omdat het beheersverslag duidelijk een maandelijks leefgeld van slechts 600 euro vermeldt. Tenslotte toont verzoekster niet aan dat zij het bankuittreksel, dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), ter beoordeling aan de gemachtigde van de minister heeft voorgelegd, waardoor zij zich hierop niet kan baseren teneinde de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen.

2.9. Verzoekster slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon-echtgenoot hoger liggen dan de voorziene wettelijke minimumdrempel. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij ten titel van inlichting aan dat deze minimumdrempel sedert 1 januari 2020 1524,621 euro per maand bedraagt.

De vaststelling dat de minimumdrempel niet wordt gehaald noopt ertoe om conform artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse door te voeren, hetgeen in de beslissing op summiere wijze werd gedaan. Zoals hierboven reeds aangegeven kan het beheersverslag niet als een afdoende bewijs worden beschouwd van de inkomsten, spaartegoeden, uitgaven en kosten van de referentiepersoon. Verzoekster baseert zich nochtans op dit verslag voor haar bewering dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot voldoende zijn om in hun beider onderhoud te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

De gemachtigde van de minister van zijn kant stelt met betrekking tot de behoefteanalyse het volgende:

"In ieder geval kan betrokkene onmogelijk met een bedrag van 950 euro naast het betalen van alle vaste en variabele kosten ook nog eens betrokkene ten laste nemen. 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan".

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft niet volstaat om na aftrek van alle vaste en variabele kosten haar ook nog eens ten laste te nemen zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, waardoor niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat de partner van verzoekster in België verblijft. Zij zijn gehuwd en dit huwelijk werd in België erkend.

Verzoekster dient haar partner, die aan de ziekte van Parkinson lijdt, bij te staan. Dit blijkt ook uit het onderzoek naar het huwelijk van verzoekster met haar partner. Het was enkel verzoekster die de heer K.(...) kon bijstaan tijdens het verhoor met de politie. Zij was één van de weinigen die hem kon verstaan. Zij is het best geplaatst om haar partner bij te staan en de broodnodige dagdagelijkse ondersteuning te verlenen, zij begrijpt en verstaat hem als de beste en is zijn steun en toeverlaat.

Desondanks heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissing, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dient verzoekster haar partner achter te laten en terug te keren naar Wit-Rusland?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar wil om Nederlands te leren en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

In het verleden is verzoekster telkens met een visum naar België gereisd. Telkens dit verstreken was, keerde zij terug tot zij een nieuw visum kon aanvragen.

Ook haar echtgenoot reisde, ondanks zijn ziekte en het feit dat hij hierdoor onder bewindvoering stond en nog steeds staat, haar zo vaak mogelijk achterna. Zijn bewindvoerder liet dit toe en betaalde zijn tickets. Er is hier geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en samen een effectieve gezinscel vormen. Zij zijn reeds in 2012 gehuwd en dit huwelijk werd in België erkend.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Wit-Rusland en de partner van verzoekster achterblijft in België?! Zij wensen hun huwelijksleven samen verder te zetten.

Zij hebben reeds meerdere jaren apart geleefd. Nu het huwelijk in België erkend is, wensen zij samen verder te gaan in België. Beiden zien het op en neer reizen naar Wit-Rusland niet meer zitten, zeker niet in het licht van de als maar erger wordende ziekte van de heer K.(...).

Dat de beslissing van Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

"Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naaide noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is. "

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt m.b.t. het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Wit-Rusland een gezinsleven te hebben! De echtgenoot van verzoekster lijdt namelijk aan Parkinson en heeft de Belgische nationaliteit.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat zij met andere elementen geen rekening dient te houden gezien de voorwaarden cumulatief vervuld dienen te zijn. Nochtans het feit dat de echtgenoot van verzoekster aan Parkinson lijdt is van groot belang waardoor men dit had moeten opnemen in het onderzoek en dus ook in de beslissing.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden."

2.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.13. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de referentiepersoon lijkt op basis van hun huwelijksband en hun samenwoning afdoende bewezen te zijn. De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel lijkt te beweren, geen verwijderingsmaatregel omvat waardoor de stelling, dat het gezin uit elkaar zou worden gehaald, geen gevolg is van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de wetgever om het verstrekken van een recht op verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te maken van het vervullen van bepaalde (inkomens-)voorwaarden en de bevoegdheid van de gemachtigde om op de naleving van deze voorwaarden toe te zien. In haar middel wijst verzoekster op het gegeven dat haar echtgenoot lijdt aan de ziekte van Parkinson en dat zij haar partner dient bij te staan. Tevens wijst zij op haar integratie-wil en het feit dat zij nooit strafbare feiten heeft gepleegd. De bestreden beslissing houdt voor verzoekster geen verplichting in om haar echtgenoot in België achter te laten. Het administratief dossier laat niet toe te besluiten dat er *in casu* in hoofde van de gemachtigde van de minister een positieve verplichting zou bestaan om aan verzoekster een verblijfstitel af te leveren hoewel de referentiepersoon niet voldoet aan de door de wet voorgeschreven bestaansmiddelenvereiste inzake gezinshereniging.

2.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN